

Március 15.

Amig egyetlen magyar szív még dobogni tud, — amig egyetlen csepp magyar vér megmozdulni képes lesz: — március tizenötödike mindig ünnep marad és mindig a szabadságnak ünnepe marad!

Az ezredéves magyarságnak boldog békeéveiben a nap-sugaras öröm verőfényében ünnepeltünk e napon, — a megvérezett, megszakgatott magyar életnek mai szomoruságában pedig magyar hittel, magyar imádsággal nézünk a fénylő múltba, hogy magyar reménységgel tudjunk tekinteni a jövőbe!

A márciusi ifjak, Kossuth, Petőfi, Jókai fénylő, felröppenő üstökösei voltak a magyar szabadság örökkévalóságának, — a „Talpra magyar“ prófétai üzenete volt a szabadságban élni akaró magyar géniusnak, — és a szétszórt csontok megelevenedéséből feltámadott első magyar nemzeti hadsereg, mely oroszánoknak bátorságával küzdött életére törő elleneinek megszámlálhatatlan sokaságával, már itt e földön a megdicsőülés és halhatatlanság magasságába emelkedett: és míg magyar föld és magyar szív léssen, ennek az időnek a káprázata nem is homályosulhat meg soha!

Ma is végig viharzik a Felvidéken az ezt megtisztító Görgeynek fergeteges lelke, — ma is elsuhan a délvidék felett Klapkának, Damjanichnak velőt megreszkettető ítélete, — ma is kikél segesvári sirjából Petőfinek tüneményes, tüzet, lángot szóró nagy élete s mindezeket átfogja Kossuthnak varázslatos egyénisége, hogy megreszkessen észak-kelet-dél és napenyészet minden e szent földet megraboló népe, mi pedig a bizonyos hit reménykedéseivel ünnepeljünk mondván:

A magyarok Istenére
Esküszünk
Esküszünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk!

Harsányi Pál
esperes.